

## متن پرسش

با سلام خدمت شما استاد گرامی و عزیز احتراماً چند تا سوال داشتم که خدمت شما عرضه میدارم.

۱\_ ۴۰ ساله شدم اما راه به جایی نبردم، تمام عباداتم خشک و بی روح است. نماز شبم ترک نمیشه اما بدون هیچ جذبه و کششی. نه ذوقی و نه حتی گریه ای و اشکی. نمیدونم تا کی باید این روال رو ادامه بدم و آیا خواهم توانست این راه رو ادامه بدم یا نه. گاهی مرگ رو بهتر از این نوع بودن تصور میکنم.

۲\_ از پس اخلاقم بر نمیام. اخلاقم رو از مادرم به ارث بردم و هر چه کردم نتونستم ریشه کن کنم. در یک خانواده کم محبت بزرگ شدیم که افراد خانواده از محبت کردن به همدیگر فراری بودند. به همین خاطر منم انگار زورم میاد که محبت کنم. مادرم اکثر اوقات بد عنق است و زورشون میاد که جواب بدهند یا اگر جواب میدن با تشر جواب میدن و من هم همینطور بار اومدم. باذاین اوصاف نه تنها دنیای خوبی ندارم که باید خودم رو برای یه برزخ سخت هم آماده کنم. مخصوصاً اینکه سنم به ۴۰ سال رسیده. ۳\_ بسیار ادم ترسویی هستم و همین رو هم از مادرم به یادگار دارم. با یک داد اگر کسی سرم بکشد خودم رو خراب میکنم و تا مرز سخته جلو میرم به همین خاطر از بچگی همیشه احساس خفت و خواری میکردم و هنوز هم این حس با من همراه است. هنوز هم مادرم ما رو در دره ترس نگه میدارند. به نوه ها هم همین رو القا میکنند البته من سعی کردم که فرزندم رو از ترس دور کنم و خدا رو شکر میکنم که مثل من ادم ترسویی نشده. بدترین کابوس من از بچگی همین ترس درونی بود که در من ریشه کرده بود. با این اوصاف من قدم از قدم نخواهم برداشت. ۳\_ در کتاب کهکشان نیستی یه مسئله برام حل نشد و اون هم رفتار ایت الله سید ابوالحسن اصفهانی با آیت الله قاضی و شاگردان ایشان بود. با این همدیگر رو از جوانی میشناختند و هم درس بودند ولی رفتار آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی را با گروه آیت الله قاضی نپسندیدم. به نظرم به ایشان اجحاف کردند. میخواستم که شما نظرتون رو در این مورد بفرمایید. ممکنه بفرمایید که اینطور تشخیص دادند اما حضرت آقا در مورد آیت الله بروجردی فرمودند که رفتارشان در قبال علامه طباطبایی اشتباه بوده. که خودتون در جریان اتفاقات اون زمان هستید. این رفتار آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی هم به آقا آیت الله قاضی و شاگردانشون درست به نظر نمیرسه. ۴\_ شما فرمودید که در شب قدر اضطراب نداشته باشید ولی واقعاً نمیتونم، انگار وقتی اسم ماه رمضان که میاد مضطرب میشم از اینکه نکنه نتونم از شب قدر درست بهره ببرم. میدونم که این اضطراب اشتباه است ولی نمیتونم ازش فرار کنم. نزدیک ۲۰ ساله با مباحث شما آشنا شدم و تقریباً مباحث شما رو به راحتی میشناسم حتی فصوص و منازل رو هم چندین سال قبل کار کردم. اما من ۴۰ رسیدم و اندر خم یه کوچه موندم. ببخشید که به درازا کشید. و

سوالات هم به هم ربط نداشتند. حلال بفرمایید.

#### متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با توجه به همه آنچه فرمودید با پایداری و استقامت و صبر در مسیری که قرار دارید، به لطف الهی باید امیدوار به حضوری باشید که یقیناً از آن ضعف‌ها عبور خواهید کرد. به این آیه فکر کنید که می‌فرماید: «وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ» و تأکید دارد آنچه در نهایت، نصیب اهل ایمان می‌شود بهتر و برتر از آنی است که آنان در آن قرار داشتند ۲- شاید بتوان گفت نگرانی آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی این بوده که به جای عرفان و با تأکید مرحوم قاضی بر آن، نوعی صوفیگری پیش آید که برای فقه و ظاهر شریعت جایگاهی مدّ نظر نباشد که بحمدالله چنین خطری در مکتب مرحوم قاضی پیش نیامد. موفق باشید